Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVIII Ч. 176. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 18-го ВЕРЕСНЯ 1981 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, SEPTEMBER 18, 1981 No. 176. VOL. LXXXVIII

Громада Пітсбуржчини будує Українську Національну Кімнату

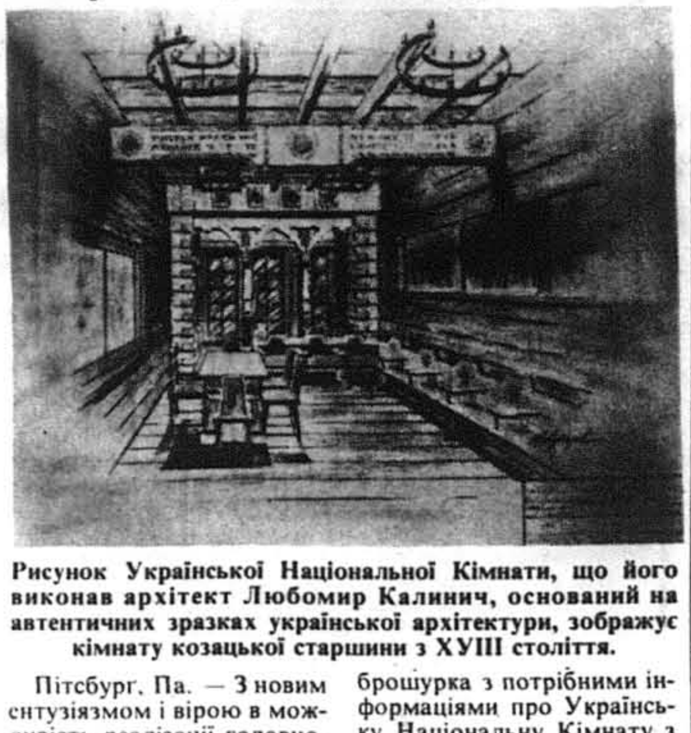

Рисунок Української Національної Кімнати, що його виконав архітект Любомир Калинич, оснований на автентичних зразках української архітектури, зображує кімнату козацької старшини з XУIII століття.

Пітсбург, Па. — З новим ентузіязмом і вірою в можливість реалізації головного проєкту місцевої громади, українці тут цієї осени розпочинають долати останню віддаль до осягнення своєї мети — побудови 100,000-долярової в Пітсбурзькому університеті Української Національної Кімнати.

З цією метою Комітет УНКімнати на чолі з д-ром Юрієм Кишакевичем розпочинає кілька акцій: перше — буде масово розіслана брошурка з потрібними інформаціями про Українську Національну Кімнату з ілюстраціями на всі можливі адреси; друге — в неділю, 11-го жовтня, тут вже заплянувано концерт двох визначних українських співаків — Ренати Бабак і Андрія Добрянського; і третє — на 1-го листопада готується місцева громада власними силами дати концерт у пам'ять композитора, поета і пісняра-музику Володимира Івасюка. Дохід з обох імпрез призначений на фонд кімнати.

Посвятять український цвинтар-пам'ятник у Вашінґтоні

Брама до українського цвинтаря у Вашінґтоні.

Вашінґтон. — У неділю, 20-го вересня ц.р., о 4-ій год. по полудні тут відбудеться відкриття і посвячення українського цвинтаря-пам'ятника.

Завдяки енерґійним заходам групи ініціяторів — отців із українських католицького крайового собору Пресвятої Родини та з православної церкви св. Андрія Первозванного у Вашінґтоніо, домовлено з дирекцією цвинтаря меморіяльного парку Сідар Гилл про створення українського цвинтаря-пам'ятника у столиці ЗСА. Дирекція приділила гарну 5-акрову дільницю для українського цвинтаря, у затінку Капітолю при центральній авеню — Пенсильванія.

Тут, на українській дільниці, серед розлогих дерев височітиме Пам'ятник-мавзолей із двомовним написом: „Жертвам за волю України". Барельєфи на стінах пам'ятника розповідатимуть тисячам відвідувачів про боротьбу України за волю і незалежність. Пам'ятник із водограєм і вічним вогнем, як символ вічного життя народу, буде завершений стилізованою короною з княжих часів України-Руси, — до 1000-річчя хрищення України, — із хрестом на самій верхівці.

Пам'ятник-мавзолей у бетоні і ґраніті за пляном українського мистця здвигне безкорисно дирекція цвинтаря Сідар Гилл Парк Меморіял, що заключила договір із українським собором Пресвятої Родини у Вашінґтоні влітку цього року. З боку собору підписали його: о. Стефан І. Шавель, парох, о. Йосиф Денищук, ЧНІ, співпарох, а також тростисти Володимир Ошія та д-р Мирослав Сербин та о. Іван Д. Лазорик з церкви Св. Духа в Анандео, Вірджінія. Цю надзвичайно догідну умову повністю підтримали отці з українських католицької церкви Пресвятої Тройці о. Тарас Лончина та з православної церкви св. Андрія Первозванного о. протоієрей Петро Будний.

Для кращого контакту з українською громадою в ЗСА при корпорації меморіяльного парку Сідар Гилл уже створено Українську корпорацію Сідар-Гилл Меморіял, керівником якої є Микола Андреадіс, а бюро якої міститься при 4111 Пенсильванія аве. у Вашінґтоні.

За докладнішими інформаціями у всіх справах слід звертатися до Української корпорації Сидар Гилл Меморіял, телефонуючи у Вашінґтоні на число (301) 568-5400, у стейті Ню Йорк — (516) 399-2121· до собору Пресв. Родини — (202) 526-3737; церква Пресв. Тройці — (301) 335-3578 та до церкви св. Андрія Первозванного — (202) 723-9675, та приватно (301) 622-3880.

ОРГАНІЗУЄТЬСЯ ПОДОРОЖ ДО ОСЕЛІ АМІШІВ

Ню Йорк, Н. Й. — Клюб Українських Сеньйорів у Ню Йорку організує прогулянку до оселі Амішів у Пенсильванії. Автобус від'їде з-під Народного Дому в Ню Йорку ранком о год. 7:15 Проситься всіх, хто має охоту відвідати ту цікаву оселю та послухати про її заснування та спосіб життя тих людей, голоситися у Миколи Шпитка, телефон (212) 847-4357 у вечірніх год. після 7-ої години. Ціна переїзду буде залежати від кількости зголошених.

В АНГЛІЇ ВІДБУЛАСЯ ІНТРОНІЗАЦІЯ ВЛАДИКИ АНАТОЛІЯ

Бавнд Брук, Н. Дж. — У четвер, 20-го серпня, прилетів до Лондону Митрополит Мстислав, якого зустріли на летовищі адміністратор УАПЦеркви на Великобританію о. протопресвітер С. Богатирець, настоятель катедри св. Преображення о. митрофорний протоієрей Михайло Галиця, голова Об'єднання Українців у Великій Британії А. Костюк і представниці Об'єднання сестрицтв УАПЦ в Англії голова З. Галиця і член управи Ш. Костюк.

В суботу, 22-го серпня, Владика Митрополит очолив Десятий Епархіяльний Собор УАПЦеркви в Англії. Асистував Митрополитові Владика Анатолій, інтронізація якого на катедру єпископа Лондонського відбулася в неділю, 23-го серпня. Крім Владики Анатолія сослужили Митрополитові о. протопресвітер С. Богатирець, о. митрофорний протоієрей М. Галиця та протоієреї: М. Хуторний, І. Водолазький, Г. Гусак, Г. Лазієнко і о. М. Дяченко. Присутніми на цій урочистій відправі були Преосвященний Владика Августин, Єпископ Української Католицької Церкви в Англії, та представник Кентерберійського Архиєпископа Канонік М. Мур, він же голова Департаменту зовнішніх зв'язків Англіканської Церкви. Під час святої Літургії Митрополит рукоположив у сан диякона студента св. Софійської Духовної Семінарії у Бавнд Бруку Юрія Галицю, який супроводив Митрополита у подорожі до Европи.

При кінці Служби Божої Митрополит Мстислав інтронізував Владику Анатолія на катедру єпископа Лондонського, вручаючи йому одночасно архипастирський жезл і доручаючи виконування обов'язків правлячого єпископа УАПЦеркви на Західню Европу.

По полудні того ж дня у просторій залі катедри св. Преображення в Лондоні, заходами Об'єднання Українських сестрицтв у Англії, відбулася святкова трапеза, участь у якій, крім Владик — Митрополита Мстислава, єпископів Анатолія й Августина та Каноніка М. Мура, взяло понад 200 осіб, переважно представників парафій і делеґатів на Десятий Собор УАПЦ в Англії, та представників українських громадських установ і організацій в Англії. Господарем цієї урочистої трапези був член Епархіяльного управління УАПЦ в Англії бр. А. Костюк. Новопоставленого на Лондонську катедру УАПЦ Владику Анатолія вітали присутні на трапезі владики і священики, о. М. Мур та представники громадських установ, бажаючи йому повноти сил і Божої допомоги на шляху архипастирського служіння.

У вівторок, 25-го серпня, Митрополит Мстислав відлетів до Женеви в Швайцарії, де звичайно переходить лікарську перевірку стану свого здоров'я. Під час перебування у Женеві Владика Митрополит відвідав Преставництво Вселенської Царгородської Патріярхії, а 3-го вересня відбув там нараду з Митрополитом Дамаскіносом, генеральним секретарем Передсоборної комісії Вселенського Православного Собору та персональним репрезентантом Вселенського Патріярха Димитрія на Західню Европу. Друга з черги зустріч Митрополита Мстислава з Митрополитом Дамаскіносом відбулася у понеділок, 6-го вересня, у гостинній господі родини Владики Мстислава в Кольонж коло Женеви.

Починаються відзначення 5-річчя Українського Музею

Ню Йорк, Н. Й. — Першою імпрезою в програмі відзначення 5-річчя Українського Музею в Ню Йорку, що припадає на 3-го жовтня ц.р., буде показ техніки виконання вибійок, який відбудеться в неділю, 20-го вересня ц.р., від 1-ої до 5-ої год. по полудні в ґалерії Об'єднання Мистців Українців Америки, 136 Друга аве. на 4-му поверсі. Вступ вільний.

Демонстрацію проведе мистець Ірена Твердохліб з Рочестеру, Н. Й., яка має великий досвід у відбиванні орнаментів на тканинах.

Мистецтво виконання вибійок, тобто відбивання орнаментів на тканинах за допомогою клішів, вирізьблених на дерев'яних чи глиняних бльоках, було віддавна поширене в багатьох країнах. Історію вибійок можна простежити від часу европейського середньовіччя до сьогодні.

Вибійки почали виробляти в Україні в другій половині XУIII століття. На орнаментах переважали стилізовані птахи та квіти. По селах вибійки робили на домотканому полотні, з якого шили спідниці, хустки, безрукавки, фартушки. В будинках заможніх людей вибійки вживали як шпалери на стінах і ними обтягали меблі. Сьогодні в Україні з вибійок виробляють хустки, шарфи та жіночі сукні.

Тиждень від 4-го до 11-го жовтня проголошено „Тижнем Українського Музею". Протягом цього тижня всі охочі матимуть нагоду брати участь у різних заняттях, організованих Музеєм, оглядати музейні виставки, спостерігати покази техніки виконання виробів різних видів українського народного мистецтва. Адреса Музею: 203 Друга Аве. Музей відкритий від середи до неділі включно, від 1 до 5 год. по полудні.

Китай перестерігає Америку перед підтримкою Тайвану

Пекін, КНР. — Пресове аґентство Юнайтед Прес Інтернешенел й інші інформують, що речники уряду Китайської Народної Республіки перестерегли офіційно представників З'єднаних Стейтів Америки, що китайсько-американські відносини будуть дуже загрожені, якщо Адміністрація президента Роналда Реґена продовжуватиме політику підтримки Тайвану.

„Американські урядові чинники дуже помиляються, — говориться у становищі Пекіну, — якщо вони думають, що Китай у заміну за економічні користі толеруватиме політику підтримки режиму на Тайвані".

У становищі пекінських чинників натякається навіть, що КНР не завагається поставити на вагу відновлені по довгих роках дипломатичні зв'язки між двома країнами, якщо будуть нарушені принципові справи. Китайці жалуються, що Уряд ЗСА й надалі веде інтенсивну торгівлю з Тайваном, включно з продажею модерної зброї, і це, на їхню думку, противиться протоколові підписаному обидвома країнами при відновлюванні дипломатичних зв'язків в січні 1979 року. Тоді, в офіційному становищі Уряд ЗСА говорилося, що існує тільки один Китай і що Тайван є складовою частиною китайської території.

У китайських виданнях навіть натякається на зірвання дипломатичних зносин.

ТЕРОРИСТИЧНА ДІЯЛЬНІСТЬ В ЕВРОПІ ПОШИРЮЄТЬСЯ

Гайдельберґ, Західня Німеччина. — Генеральний прокуратор Західньої Німеччини заявив кореспондентам, що діяльність терористичних груп на території Федеративної Німецької Республіки дуже поширилася, не зважаючи на те, що терористичні акти звернені тимчасово проти американців і їхньої присутности в Німеччині.

У вівторок, 15-го вересня терористи зробили засідку на ген. Фредеріка Ф. Кросена, командира американських військових частин в Західній Европі. Вони обстріляли автомобіль генерала, у якому була також його дружина і шофер, з протитанкових гарматок і крісів, ушкодивши автомобіль. Сам ген. Кросен зазнав тільки легкого поранення шклом з вікон авта.

Генеральна прокуратура Західньої Німеччини вважає, що засідка була добре спляннована і вимагала не тільки відваги, але також справности. Терористи вживали совєтського виробу зброю і модерні „базуки", якими вони правдоподібно ще не вміють справно оперувати, бо в противному випадку пасажири напевно загинули б, якщо ракета гарматки попала б в середину автомобіля. Загально припускають, що виконанням замаху займалася терористична фракція, що називає себе „Червоною армією", іменем, що його надали цій організації Андреас Бадер і Ульріка Майнгоф, яка покінчила самогубством у своїй в'язничній келії, а Бадер помер також в тюрмі 1977 року.

Виступаючи на пресовій конференції, ген. Кросен заявив, що йому не відомо, хто саме був виконавцем атентату, але „вони виповіли нам війну і я тепер переконаний, що це дійсно так". Німецькі чинники думають, що спробу атентату виконали ці самі терористи, які в 1979 році намагалися вбити теперішнього державного секретаря Александра Гейґа, тоді головнокомандувача військ НАТО.

Канцлер Західньої Німеччини Гельмут Шмідт гостро засудив спробу атентату на американського генерала. Найбільша опозиційна політична партія християнських демократів, пересилаючи співчуття ген. Кросенові, засудила також канцлера Шмідта за те, що він і його уряд дуже ліберально ставиться до численних терористичних груп, які діють на території Західньої Німеччини, замість посадити їх до в'язниць і стосувати максимальні виміри покарання у відношенні до терористів.

Зараз же наступного дня німецька поліція знайшла дві бомби на торах залізничної дороги біля американської летунської бази коло Франкфурту. Бомби вдалось зневтралізувати ще перед їх вибухом. Це вже п'ятий з черги інцидент в тій країні за минулих два тижні.

У світі

ПАКІСТАНСЬКИЙ УРЯД ПОГОДИВСЯ НА поширення військової і економічної співпраці із З'єднаними Стейтами Америки і позитивно поставився до запропонованого Адміністрацією президента Роналда Реґена економічного пляну, який передбачає уділення Пакістанові 3,2 більйона долярів господарської і військової допомоги на протязі чергових шістьох років. Домовлення включає також згоду Америки продати Пакістанові деяку модерну зброю, зокрема джетові літаки типу Ф-16. Раніше переговори застрягли були на мертвій точці, бо Пакістан відмовлявся від зобов'язання припинити досліди над будовою власної атомової бомби.

ДЕЯКІ АРАБСЬКІ ДЕРЖАВИ ЗАЯВИЛИ, ЩО вони припинять співпрацю з Урядом ЗСА, якщо він дійсно здійснюватиме договір з Ізраїлем про тісну військову співпрацю, яка включатиме спільні стратеґічні маневри, накопичуватиме зброю на ізраїльській території, чи творитиме в Ізраїлі американські військові бази. Не зважаючи на це у яких формах проявлятиметься ізраїльсько-американська співпраця, поляризація у політиці між ЗСА і арабськими країнами напевно наступить після першого конкретного кроку Америки, — кажуть численні політичні спостерігачі. Деякі дипломати кажуть, що цю обставину напевно використовуватиме Совєтський Союз, щоб здобути ще більше прихильників для себе і настивити країни арабського світу проти ЗСА.

ВІЦЕПРЕЗИДЕНТ З'ЄДНАНИХ СТЕЙТІВ АМЕРИКИ Джордж Буш відбув приватну розмову з мехіканським президентом Льопезом Портільйом у Мехіко Ситі. Джордж Буш прибув до Мехіко на відзначення 171-ої річниці мехіканської незалежности. Крім президента Портілья, Буш плянує зустрінутись також з іншими мехіканськими політичними діячами та взяти участь в парадному бенкеті в його честь.

ВІЛЬНА ПРОФСПІЛКА „СОЛІДАРНОСЦЬ" домагається тепер права участи в парляментарних дебатах над економічними справами і права самій висувати корисні для робітництва пропозиції. Варшавський відділ профспілки ставить також під сумнів леґальність теперішніх парляментаристів, які були нібито обрані до парляменту, але не висунені вільними політичними партіями чи народом, а назначені воєвідськими відділами компартії. Самі вибори, — кажуть профспілкові діячі, — відбувались в атмосфері тиску і не мали нічого спільного з демократичною процедурою виборів.

ІРАНСЬКА ПРОЯРЯДОВА ІСЛЯМСЬКА республіканська партія підтримуватиме у виборах свого кандидата Годжатолісляма Алі Хомейні, теперішнього генерального секретаря тієї партії, не зважаючи на те, що аятолла Хомейні раніше забороняв духовним особам кандидувати на становище президента. Якщо Годжатолíслям Хомейні буде обраний 2-го жовтня президентом, він буде першою духовною особою на цьому становищі і це означатиме, що фактичний диктатор Ірану аятолла Хомейні змінив свою думку відносно тієї справи.

ПРЕЗИДЕНТОМ 36-ОЇ ГЕНЕРАЛЬНОЇ АСАМБЛЕЇ Об'єднаних Націй було обрано 15-го вересня ц.р., іракського дипломата Імата Кіттані. Бибори відбулись бальотами і пол ітичні спостерігачі думають що за Кіттані віддали свої голоси майже всі країни третього світу, а також Совєтський Союз і його сателіти. Проти цього вибору негайно запротестував представник Ізраїля Єгуда З. Блум, який заявив, що це свідчить про занепад у престижі ОН. Другий кандидат на це становище, дипломат Бенґлядешу, Квая Кайзер, перепав, отримавши 46 голосів, проти 64 голосів, що їх дістав Кіттані.

УКРАЇНСЬКІ БІЖЕНЦІ З ПОЛЬЩІ ШУКАЮТЬ СПОНЗОРІВ

Джерзі Ситі. — Канцелярія Злученого Українського Американського Допомогового Комітету повідомляє, що до Філядельфії надійшли нові докладніші інформації з Австрії в справі українських біженців з Польщі, які не бажають через непевну політичну ситуацію повертатися додому, а воліють виїхати на постійне поселення за океан, до Америки.

Таких осіб є там сьогодні сімнадцять, переважно в молодому віці. З того 10 осіб у віці від 18-ти років до 25-ти, одна, кількамісячна дитина, одна старша особа 70-річного віку, один хлопчина 10 років і четверо дорослих у віці від 33 років до 43-ох.

Кожна з цих осіб, крім дітей, має свій фах і бажання працювати, щоб себе утримувати. Тут серед них є конструктор, механіки, інженер, учитель фізики, кравчиня, майстер шевства, бюрова секретарка і дві косметички тощо. Серед зголошених є дві родини, одна тричленна, друга має чотирьох членів. Походженням всі ці люди переважно з Галичини, з того дев'ятеро народилися вже в Польщі, п'ятеро — у Львові, а решта — в інших місцевостях, включно з Віднем, де народилося згадане вгорі немовля.

Всіх зголошених на виїзд українців з Австрії є 54, але більшість з них бажає виїхати в Австралію, куди найлегше дістатися. Друга, дещо менша частина, подала заяви про візи на в'їзд до Канади, що також не дуже тяжко осягнути завдяки впливам українських канадців у тій країні. А ось згаданим сімнадцятьом особам найбільше відповідають ЗСА.

Всіми цими людьми опікується ЗУАДК, і саме Комітет потребує на цю допомогу фондів від американських українців. Кошти на утримання біженців у Австрії зростають, як і зростає кількість неповоротців до Польщі. Наприклад, з української прощі до Риму з Польщі відлучилися чимало осіб і вони залишилися на терені Австрії.

Нові біженці напевно з'являтимуться знову, бо стан у Польщі помітно погіршується.

Датки й листування в цій справі слід скеровувати на адресу: United Ukrainian American Relief Committee, Inc., 1321 West Lindley ave., Philadelphia, Pa. 19141. Телефон: (215) 455-3774.

В Америці

ВЖЕ П'ЯТИЙ РІК ПІДРЯД НІМЕЦЬКЕ АВТО ТИПУ Фольксваґен-Реббіт у ЗСА займає перше місце щодо найекономічнішого вживання бензини. Це авто їде на одному ґальоні бензини 45 миль, що є своєрідним рекордом навіть для Фольксваґена, бо цей же Реббіт рік тому проїжджав 42 милі на ґальоні. З авт американського виробу лише тип Шевроле-Шеветт потрапив у першу десятку найбільш економічних щодо бензини автомобілів.

ЧАСТО-ГУСТО РЕНТНИКИ ПОМЕШКАНЬ НЕ знають про те, що власник будинку не відповідає за крадіжки в помешканні, ані не покриває забезпечення у разі нещасливого випадку, скалічення чи якоїсь матеріяльної шкоди, понесеної відвідувачем-гостем у такому рентованому мешканні. Про всі ці забезпеченеві справи треба подбати самому рентникові, довідавшись про всі приписи закону у відповідній обезпеченевій фірмі.

МОЛОДІ ХЛОПЦІ, ЯКІ ЗГОЛОШУЮТЬСЯ ДО війська добровільно, можуть вибирати місце своєї військової служби після вишколу за власним уподобанням. Наприклад, хтось може застерегтися в писемній формі обов'язково, що воліє служити в Европі. Але ці привілеї відбираються в тому випадку, якщо під час відбування вишколу хтось порушив би дисципліну чи занедбав свій вишкіл і не здав іспиту. Такий вояк буде посланий туди, де на думку начальства, він найбільш надається.

МОГУТНІ, Т. ЗВ. „ЛАББІ" У СТОЛИЦІ КРАЇНИ часто-густо дістають те, що ця „група тиску" від Адміністрації і Конґресу хоче осягнути, хоч воно і не на загальну користь. Але цей раз „молочне лаббі" програло, і Сенат прийняв пропозицію Президента обнизити рівень урядової фінансової допомоги фармерам, що спеціялізуються у виробі молока. Сенат прийняв плян утримати ці субсидії фармерам на рівні 70 відсотків, а не 100, як це „лаббі" хотіло. Сенат також прийняв урядову пропозицію „вирівнювати" допомогу фармерам один раз на рік, а не двічі, як цього вимагало „лаббі".

БОРОТЬБА З КОМАХАМИ, ЯКУ ВЕДУТЬ З допомогою сильних отруйних середників, на жаль, б'є не тільки по комахах, шкідниках сільського господарства, але і по птахах. Ця обставина примушує урядові чинники у 17 стейтах закрити масливський сезон, бо деякі види птахів загрожені вже хемікаліями до такої міри, що можуть стати незабаром „рідкісними видами", на які закон охорони довкілля забороняє полювати. Крім того здобич з полювання, затроєна, наприклад, речовиною „ендріном", не сміє споживатися, бо ті, що її їстимуть, можуть отруїтися. „Ендрін", речовина для знищування сільськогосподарських шкідників, був розпилений і розсипаний на просторі 200,000 акрів на полях пшениці в Монтані. Тут він також перетнув шлях великих канадсько-американських журавлів і поставив їх у нову небезпеку цілковитого зникнення з поверхні землі. Деякі види соколів і орлів також могли підпасти під загрозу.

ПРЕЗИДЕНТ ДАЛІ СТІЙКО СТОЇТЬ ПРОТИ ЮНІЇ повітряних контролерів тому, — кажуть знавці, що повітряні лінії з цього страйку тільки скористали і не спішать домовлятися з переступниками закону про заборону федеральним службовцям страйкувати. Поперше, ці повітряні лінії тепер через обмаль контролерів при праці могли виелімінувати полети до таких міст, які не приносили жадного прибутку, але які компаніям треба було тримати з інших міркувань. Подруге: виявилося, що такої кількости повітряних контролерів, як була досі, зовсім не потрібно, бо значно менша теперішня кількість дуже добре справляється з працею, що її робили 16,000 членів юнії, що страйкує.

ПАМ'ЯТКОВІ МОНЕТИ ІЗ ВМІСТОМ СРІБЛА 40 відсотків, які увічнюють дату 200-річчя Американської незалежности, через зменшення ціни на срібло впали в ціні. Зразки їх, що коштували 20 долярів за комплект, тепер коштують 15 долярів; а комплект монет, які не були в обігу і коштували 15 долярів, зменшено до 12 дол. Кожний „сет" включає одну монету долярову, одну — півдолярову і чверть доляра. На зворотному боці кожної монети є взір, що відображає 200-річчя Американської Революції.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Subscription 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members 65¢ a month. Change of address — 50¢. Make checks or money orders payable to "Svoboda"
Postmaster: Send address changes to "Svoboda", P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Неспокій в сателітах

Не зважаючи на зростаючу іритацію Москви і одверту пересторогу польського комуністичного режиму на адресу „Солідарности", вплив польського робітничого руху наглядний майже у всіх сателітних країнах Східньої Европи.

Після заклику робітничого конгресу в Ґданьску до робітників у сателітніх країнах за моральною підтримкою робітничого руху, „Трибуна Люду", офіціоз режиму, назвала це звернення „намаганням втручатися у внутрішні справи інших країн", а московський ТАСС обвинуватив конгрес „Солідарности" в намаганні знищити польський комуністичний уряд і змонтовану Москвою „систему союзів".

Західні джерела з Відня подають, що зацікавлення „Солідарністю" зростає в таких країнах, як: Східня Німеччина, Чехо-Словаччина і Мадярщина. Тайні летючки — в підтримці польського робітничого руху розкидають в Мадярщині й Чехо-Словаччині, а жетони з написом „Солідарність" носять студенти в університеті в Будапешті. В цьому університеті мав відбутися навіть спеціяльний семінар в справі польського робітничого руху, який, одначе, уряд відкликав. У Східній Німеччині також поширюють пропольські летючки та прапорці „Солідарність" і в деяких місцевостях були робітничі заворушення.

Західні дипломати в Будапешті і Празі інформують, що пересічні громадяни безперечно симпатизують з польськими робітниками, але ці ж самі люди побоюються, що продовження польської кризи може призвести до мілітарної інтервенції Совєтського Союзу, та евентуально загальної війни зі Заходом.

Румунія має дуже багато проблем подібних до польських, як: провал рільничої продукції, заборгування закордоном, спорадичні страйки, брак харчів, низькі заробітні платні тощо. Але румунська поліція недопускає до публічних виступів населення.

Офіційні пресові органи в сателітніх країнах сліпо передруковують повідомлення ТАСС-у, називаючи членів „Солідарности" „лінюхами" та „агентами західних держав. Ясно що ані румунські, ні теж східньонімецькі пресові органи не помістили нічого про заклик „Солідарности".

У Празі Франтішек Марес, заступник міністра торговлі, заявив, що польські економічні труднощі мають від'ємний ефект на чехословацьку закордонну торгівлю. Назагал, проурядові чинники в сателітніх країнах нарікають на це, що робітничі розрухи в Польщі підважують економічні стандарти в сателітніх країнах, де економічний рівень життя був куди вищий як в Польщі.

Тим часом Москва відбула нові військові маневри на кордоні балтійських країн і Білорусі, в яких взяло участь понад 100,000 вояків. Хоч західні дипломати в Москві відкидають можливість совєтської інвазії в Польщі, їм однак важко збагнути чому Москва зарядила вже другі маневри протягом двох місяців, бо такі ж самі великі маневри були в липні під час конгресу польської компартії.

Можна сказати, що пресова кампанія проти „Солідарности" в Москві та сателітних столицях в ніякому разі не є відірваним і непов'язаним явищем. А це скоординована акція на застрашення поляків, які не зважаючи на величезні труднощі, далі боряться за повні демократичні права своєї професійної організації та за більшу свободу всієї країни.

Т. Т.

ПОТОЙБІЧ ЗДОРОВОГО ГЛУЗДУ

Вигадки совєтської пропаганди мають уже своє „добре" ім'я у всьому світі. На цю тему кружляють численні приклади, а навіть є вже ціла „література" жартів і кпин про совєтські (подвиги). Але тепер, опинившись у дуже скрутному положенні, московські лідери намагаються викрутитися найбільшими брехнями і вигадками

Лідери Совєтського Союзу вигадали божевільну леґенду про руку американських чинників в...спробі вбивства Папи Римського Івана Павла II. Кожен знає, якою безцінною вартістю для вільного світу, для людини, а тим самим для ЗСА є теперішній Папа. Та це не перешкоджало совєтським наклепникам вигадати таку велику брехню, щоб тільки відштовхнути від себе закиди й підозріння. Це діється згідно зі засадою: чим більша брехня, тим більше людей повірить у неї.

А ось перед нами друга подібна брехня, хоч у відношенні до менше знаної людини, як Папа Римський. В „Литературной Газете" з 12-го серпня 1981 року, в тижневику, що виходить у Москві, видруковано статтю під заголовком „Кто готовил убийство генерала Торрихоса?" Знаючи совєтські методи й психіку совєтської людини, а особливо совєтських лідерів, навіть без читання цієї горестатті кожен вгадає її відповідь на поставлене в заголовку питання: американці. А для тих, хто не повірить, що совєтські лідери аж так далеко могли опинитися поза здоровим глуздом, зацитуємо деякі речення з тієї статті й деякі твердження.

„Якщо генерал Торріхос не змінить своєї поведінки й не стане з нами співпрацювати — заявив публічно чотири роки тому ветеран Сі-Ай-Ей Говард Гант — то в такому випадку, як уже було рішено, він буде знищений, — такі слова наводить найповажніший совєтський друкований орган „Літературная Газета". А де редактори тієї газети таке знайшли? В якій книжці, газеті? Відповідь ясна: висмоктали зі свого грязького пальця! І далі та ж найповажніша совєтська „літературно-наукова" газета, орган Спілки совєтських письменників пише: „З того часу панамський генерал Омар Торріхос, не зважаючи на погрози Сі-Ай-Ей не змінив своєї поведінки. І тепер він мертвий. Тисячі людей, нещасних громадян СССР, читають ті вигадані нісенітниці й не один з них може й вірить їм, бож це пише „орган письменників", а не рептилька в роді московської „Правди", чи „Известий".

На тому, очевидно, не кінчаться вигадані наклепи цього „органу совєтських письменників", в кожному числі якого „красується" по дібного роду писанина і наших малоросів, різних коротичів, дмитерків і їм — же ність числа. Ось далі: „Генерал Торріхос пробував уникнути виконання нанесеного йому присуду Сі-Ай-Ей і тому постійно перелітав з одного місця на друге, часто міняючи резиденції і місця своєї ночівлі". Але розказують червоні провокатори, що 1973 року „не вдалася спроба вбити генерала Торріхоса" і 1977 року Сі-Ай-Ей „вислало свого чергового наємника по прізвищу Хозе Сельсо до Панами". Але й це не вдалося. Та все таки американський полковник Люшієн Конейн „дістав несподівано підвищення". А був він, той полковник Конейн „старим експертом Сі-Ай-Ей- в ділянці мокрих робіт. Всевидючі „залізні чекісти" далі ведуть свою розповідь: „Вислані Конейном в Уругвай, Венесуелю, Болівію, Мехіко, Костаріку офіцери Сі-Ай-Ей і убили понад десять чужих громадян. Наступною жертвою мав бути Омар Торріхос". А як пише далі „Литературная Газета", Конейн відповів газетним репортерам на їх запити: — „Ха-ха! Це діло не моєї групи. Всеодно я нікому не скажу правди. Я взагалі ніколи не говорю правди".

має рівні. Для „залізних чекістів", бо це вони з-під знаку „Директорії дезінформації КҐБ" творять такі речі, немає неможливого. Вони все вигадають, кожного обкидають болотом, особливо тих, що їм невигідні, та ще й попробують убити. А число вбитих ними людей не має кінця. Хто з нас не пригадує усіч райсів, кутєпових, накінець навіть героя совєтської революції Троцького...

І листі наших українських людей, убитих та помордованих за кордонами СССР немає кінця. А в краю, в Україні та взагалі поза залізною заслоною — то й годі згадувати. Бож там ішлося про мільйони людей, про цілі покоління, про цілі суспільні верстви, які були ліквідовані як „кляса". Молоді й старі, відомі заслужені діячі, а попри них прості, чесні люди гинули з руки совєтських катів. Вбивство, морд, тортури — це найпопулярніший інструмент „національної політики Леніна" і ним большевики завжди послуговувалися й послуговуються.

А поряд із тим іде їхня брехня, провокація, наклеп, в яких вони є неперевершені майстри. Та в своїх брехнях і провокаціях вони не раз забувають межі й виписують таке, позбавлене всякого глузду, як отой матеріял про смерть лідера панамського народу, славного генерала Омара Торріхоса, який загинув недавно в летунській катастрофі.

З МОГО ВІКНА

Іванна Савицька

Підземка, ровер і „бамбіно"

Їхати підземкою Пат з Джерзі Ситі до міста Ню Йорку, — не тільки вигода, але й велика ощадність.

За одних 30 центів перепливе отой змій ріку Гадсон, і вкине вас, жбурне вами у відкриту пащу Ню Йорку. А там вже, роби собі, друже, що хочеш. Ню Йорк — така гомінка каруселя, такий велелюдний базар, на якому не трудно згубитись, та можна часом і найти якусь там, дрібну копійку. І клопіт можна найти, як хтось за клопотом шукає, от, хоч би так, як я.

Їду одного пополудня змієм-підземкою, і дивуюсь отій чистоті, непомазаним стінам, спокійній публіці, і отій сальоновій атмосфері, що її вже не найдеш більше в нюйоркських жахливих підземках.

Та тут, на станції Павонія вкотився з ровером юний, смаглявий осібняк, відаї під легеньким гумором, що трішечки вадило змислові рівноваги необхідної людині з ровером.

Та не тільки зі звичайним ровером, але й з „бамбіно" на руках.

Учинилась боротьба за рівновагу, бо підземка, ровер і „бамбіно" — комбінація неловка.

Брати по крові приглядались спокійно отій нерівній боротьбі, і не рухались з місця, і тільки слов'янська душа простягнула спасенні руки до отого малого „бамбіна".

— Спасибі вам, леді, щире спасибі, — сказав ощасливлений батько італійським, співучим акцентом.

Люди почали напливати, метушня з ровером затихла. „Бамбіно" втихомирилось зовсім, пірнувши в нірвану тепла, у тиху пристань безпеки, необхідної маленькій людині. Дитя хапалось моїх пальців, своїми мініятюрними пальчиками, і раз-по-раз поглядало чорними очима-черешнями на чужу леді. Людей вже повно, підземка женеться до Ню Йорку, кучерява батькова чуприна кучерявиться у великій товпі, ровер прив'язаний до стовпа час до часу виправляє циркові штуки, та їхню буйну фантазію гальмує натовп.

Маля заснуло заколисане теплом.

У Ню Йорку народ вибігає з вагонів, поспішає у гирло потвори. Ровер зігнувся удвоє, гейби втомився їздою, і чекає на свого пана, а я і „бамбіно" сидимо в дураках, бо батько чкурнув щодуху, віддавши дитину в теплі слов'янські руки...

І як не хвалити підземки Пат з її елеґантною публікою.

За одних 30 центів маєте „дешеву їзду, і — гарне „бамбіно".

ПРО „СМЕРТЬ" АНАТОЛІЯ КРИВОХИЖІ

(УІС „Смолоскип"). - На початку 1981 року з СССР передаю вістку на Захід, що, мовляв, Анатолій М. Кривохижа помер чи загинув у невияснених обставинах. Вістку цю не перевірено.

Вбивство каґебістами А. Горської, В. Івасюка, В. Палецького, В. Кондратишина, Г. Снігірьова, не могло залишити нас байдужими до долі відомого хореографа і керівника українського самодіяльного ансамблю „Ятрань" з Кіровограду. Ми й подали до преси повідомлення, наголосивши, що інформація — неперевірена. Різні спроби довідатися про долю А. Кривохижі були безуспішні. Не реаґувала на цю вістку ані преса УССР, ані сам А. Кривохижа.

У міжчасі нам вдалося зацікавити цією інформацією Григорія Яриша, журналіста, який плянував написати для одного американського журналу більшу статтю про культурний обмін. Він рішив телефонувати до Києва, до Міністерства культури УССР, перевірити цю інформацію і довідатися про дальші можливості виїзду на гастролі до ЗСА мистецьких ансамблів України.

У п'ятницю 13-го березня 1981 року він телефонував двічі до Міністерства культури УССР. На перший телефон відповіла працівниця Міністерства, яка дуже здивувалася, як можна дзвонити з Вашінґтону до Києва. Мабуть ніхто ніколи не телефонує до цього міністерства з-закордону. Вона дуже чемно вислухала цього кореспондента, сказала, що нічого не знає ані про Кривохижу ані про „Ятрань" і ввічливо запропонувала потелефонувати на інше число, до окремого відділу Міністерства. Того самого дня Г. Яриш подзвонив на друге число. Відповіла людина, яка згодом назвала себе Ігорем Івановичем. На ряд питань — відповідь та сама: нічого не знає ані про Кривохижу ані про „Ятрань". А вкінці І. Іванович запропонував потелефонувати в понеділок. Обіцяв зібрати інформації про Кривохижу і про „Ятрань".

У понеділок, 16-го березня відбулася чергова телефонічна розмова. При телефоні сидів не Ігор Іванович, а якась жінка. Вона гарною українською мовою відповіла, що Ігор Іванович виїхав у відрядження і вона нічого не може сказати ані про Кривохижу, ані про „Ятрань". Тоді Яриш попросив получити його з міністром культури Підклубенком, але виявилось, що й міністра немає — десь вийшов. Тоді він попросив, щоби його получили з заступником міністра Прибушним, але й його в міністерстві не було. Тоді між Григорієм Яришем і працівницею культури УССР відбулась така розмова (подаємо уривки з транскрипту):

ГРИГОРІЙ ЯРИШ: Я б не хотів писати офіційної скарги, що ви, працівник Міністерства культури, не хочете сполучити мене з будь-ким з працівників міністерства.

МІНІСТЕРСТВО КУЛЬТУРИ: Ну тепер нікого немає...

Г. Я.: Як це так? Сьогодні понеділок, робочий день. Невже ніхто не працює в міністерстві ?

М. К.: Ну зараз...знаєте...

У цьому моменті в розмову увірвалася інша жінка. Виглядало, що вона прислухувалася до цієї розмови на іншій лінії. Говорила гостро, непривітно, по-російськи. Перебіг розмови передаємо в перекладі на українську мову).

М. К.: Галло...У вас що, питання по „Ятрані"?

Г.Я.: Так, в справі „Ятрані".

М. К.: „Ятрань" не плянує їхати до вас на гастролі.

Г. Я.: А що з Кривохижею?

М. К.: Нормально...(довга павза).

Г. Я.: Галло...галло... Чи він живе? Де працює?

М. К.: По всім цим питанням дзвоніть в Москву, в Союзконцерт... розуміється...я нічого більше не можу вам сказати.

Г. Я.: А хто тепер керівник „Ятрані"? Чи можете дати дані про Кривохижу?

М. К.: Це в Кіровоградській області... Я жадних даних не знаю. Телефонуйте в Москву в Союзконцерт.

Г. Я.: А чому мені телефонувати в Москву? Я хочу знати від Міністерства культури, що сталось з „Ятранем"? Чи виступав на Олімпійських Іграх в Києві або Москві, бо в пресі нічого не було?..

М. К.: Галло...телефонуйте в Москву і вони вам дадуть відповідь на всі ваші питання...

Г.Я.: Яке ваше прізвище?

М. К.: А „зачем" вам?

Г. Я.: Мені цікаво знати з ким я говорю.

М.К.: Я вам не можу сказати... Я тут працюю.

Г.Я. Чи міг би я говорити з Підклубенком, або Прибушним?

М. К. (з обуренням): З Підклубенком ви не можете говорити, я навіть не знаю де він тепер... здається в командировці... Прибуш-

(Закінчення на стор. 3)

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

У ПАМ'ЯТЬ ІНЖ. М. ХРОНОВЯТА

Вшановуючи світлу пам'ять основника руханково-спортового товариства „Сокіл", Сокола батька інж. М. Хроновята, складаю 50 долярів на фонд журналу для молоді „Веселка".

Я, як колишній член управи, і начальник Сокільського гнізда в селі Глибівці Богородчанського повіту не можу тільки мовчанкою прийняти смерти цієї людини, ім'я якої було завжди прочитуване з пошаною на-позір!

Це були часи просвітянщини, ріст національно-духового напрямку свідомої молоді Підкарпаття. Нас готовили до великої мети, що її на жаль, нам не пощастило здійснити, і мало вже з нас залишилось.

Тут мимохіть насувається питання: чому досі так мало згадано про Покійного? Хіба в нього не було друзів? На мою думку, інж. М. Хроновят був саме тим невтомним активістом національного проводу в Галичині.

Хай ім'я Сокола Батька ще довго залишияься у пам'яті поміж побратимами.

В.Бойко
Джерзі Ситі, Н. Дж.

У БІЛОМУ ДОМІ ДОСІ ПЕРЕДБАЧАЛИ ДЕФІЦИТ федерального бюджету на приблизно 42,5 більйона долярів, але тепер передбачають його на суму поміж 52-ма і 55-ма більйонами долярів. Тому президент Роналд Реґен настоює на дальших обмеженнях видатків.

МОСКВА ЗАСТАВИЛА ТЕПЕР НЕ ТІЛЬКИ СВОЇХ громадян „проклинати" Польщу на публічних мітинґах, але також сателітні партії, у яких раніше також були тенденції вести свою самостійну, не контрольовану Москвою політику. Наприклад, із сильним засудженням польської вільної профспілки виступила Мадярщина і її засоби масової інформації, закликаючи у прямий спосіб польський уряд силою роздавити „контрреволюційні елементи, ще заки вони не вбралися в силу". Мадярська газета „Непсабадшат", орган Комуністичної партії висловлює надію, що урядові чинники Польщі рішучо виступлять „проти противників соціялізму" і наведуть порядок у своїй країні.

Степан Куропась

ПРО НАЙМОЛОДШИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Деякі вже постарілися, інші вже не живуть, а проте варто згадати, чого не знає т. зв. третя політична еміґрація.

А було воно так. Організація Українських Націоналістів, крім крайової програми, мала теж — американську. Омелян Сеник-Грибівський, жертва Житомира був автором цієї програми. Ішлося про те, що минеться так звана друга стрілецька еміґрація за океан і що далі? Стрілецька еміґрація скріпила американську Україну, скріпила наші Церкви, союзи, розбудували мережі допомоги для ОУН, для судових процесів, а що як це скінчиться? Хто піднесе, хто буде дальше тримати Червону Калину?

Канцлер ОУН Грибівський придумав такий плян: збирати молодих людей — хлопців і дівчат, які мають можливість виїхати до Америки і Канади. Як відомо, дістатися до Америки було майже неможливо. Польська еміґраційна квота була всього 3,000 річно, то для українців тут був т. зн. нумерус клявзус, так як це було з медичними студіями. У Чехо-Словаччині першенство мали словаки, а з Карпатської України приїздили русини, але вони йшли до „Соєдиненія". Без квоти чи поза квоту могли еміґрувати інженери — аґрономи, бо американський Уряд думав при їхній допомозі стримати втечу людей з фарм до міст. Це, щоправда, не допомогло, але така була тоді тенденція Уряду.

Зате в Европі були люди, головно молодь, що могла приїхати поза квоту але не мали грошей на дорогу. До таких належали ті, які народилися в Америці, або які мали батьків чи близьких, чи ті які виїхали з Америки, але мали так званий re-entry permit.

Організація ОУН з допомогою „Сурми" із уст до уст поширювала леґенду виїзду до Америки та шукала відповідних рекрутів. Зверебовані нелеґально переходили кордон Чехо-Словаччини в районі Тешена на Шлеську і Волі Міхової в Карпатах, посередині дороги Лупків-Тісна. Дорогу оплачувала Організація і по приїзді до Праги, рекрутів влаштовувано в казармах Штефаніка на Сміхові — на мале Стране. Там вони чекали на документи, що їх виставляло Міністерство закордонних справ. По приїзді до Америки їх розсилано за пляном на різні місця. По атентаті в Ротердамі на голову Проводу Українських Націоналістів Євгена Коновальця число таких рекрутів зростало, хлопці тікали до Чехо-Словаччини. Таких висилано до Куби, Гондурасу і Мехіко і від них залежало як вони дістануться до Америки. З хвилиною проголошення самостійности Карпатської україни число рекрутів ще більше зросло і їх треба було влаштовувати на місці, бо як можна було дітваків 13-16 літніх висилати до згаданих держав напризволяще, а до ЗСА, де ми на них чекали й могли ними заопікуватися, вони не мали даних щоб виїхати.

Війна припинила таку нову націоналістичну еміґрацію, що мала підбудувати і підтримати збудоване. У Чікаґо 1938 року говорив мені полковник Роман Сушко, що до З'єдинених Стейтів Америки і Канади виїхало 116 наймолодших націоналістів. Не знаю, де вони в Америці опинилися. До Чікаґо приїхало їх 22, з чого шістьох влаштовано в українській громаді на півночі, решту вислано до Вест Пулман, де ними опікувався і їх влаштовув на відповідні праці Владика Шемердяк (не той, що прибув тут по війні) молодий студент університету. Клопіт з ними був той, що вони замолоді до фабрик, але Владика умів їх влаштувати, бо знав Пулман і цілу околицю. На жаль він скоро помер.

З цієї шістки пам'ятаю такі імена, як: Ганович, Семків, Осип Кукла, Ґреськів, Зиґмунд Морозович.

З вибухом війни ввесь американський МУН (Молоді Українські Націоналісти) включно до нових рекрутів, попали в американську армію. Осип Кукла мав кілька гімназійних кляс, був у Перл Гарборі у часі нападу японців. Останньо я бачив його в уніформі сержанта, щось студіював у Вашінґтоні, одружився в Чікаґо. Семків, не пам'ятаю його імени, брав участь у висадці американців на Касаблянці, Африка. Важко ранений і спаралізований мучиться у кріслі на колісцях. Ганович убитий у Іво-Джіма, Ґреськів поконтужений. Я всіх їх вписав у члени УНСоюзу. Коли 20-літня грамота ґреськова дозріла я відвідав його, щоби вписати ще раз. Зі мною був тоді покійний вже, організатор Володимир Гірняк.

Цілий день працювали і ні одного члена не мали щастя зорганізувати. Думаю, що Ґреськова привернено в членстві, бо це мій добрий приятель. Його дружина відкрила нам двері, ми ввійшли, чи пізнав він мене чи ні, не знаю. Накинувся на нас лайкою і вигнав з хати. Ментально щось в нього було не в порядку, не працював.

Історія Зиґмунта Морозовича дуже цікава. Батько українець, мати чешка, родився в містечку Карвіна на Шлеську. Він знав, що він українець бо як Морозович може бути чех або поляк? По смерти його батька в Америці тягнули одні і другі. Через Тешин ішли такі як і він і, разом вони опинилися в казармах Штефаніка в Празі. Української мови не знав, але скоро навчився і говорив ламаною мовою. Тішився, що знайшов своїх, що він вже українець і питав мене в Чикаґо як може він допомогти Україні? Скінчив різні курси, але остаточно оформив себе як кравець-проєктант жіночих суконь, керував шістьома людьми, які працювали в окремому департаменті в фабриці, де працювало 3,000 робітників. При інвазії Африки його важко поранено, і він вернувся. Виздоровівши зателефонував до мене, щоб я відвідав його у військовому шпиталі і привіз йому його авто, великого „Бюїка". Авта я не привіз, бо стояло в мене два роки без руху і його урухомити не міг. Прийшовши до шпиталя, я побачив, що він був важко поранений. Не одружився, хоч я його сватав, але нашим дівчатам не підходив, гарний з лиця „Пепік", так ми його звали, бо, як казали дівчата, він був стидливий і нічого на „дейтах" не говорив. Ходив до наших церков, мешкав між чехами, де купив гарну хату і крім цього мав малий готель.

Що з ним сталося — не знаю. Нагло перестав з'являтися серед українців. Я оглянув його порожній, забитий дошками дім і обведений металевою огорожею город. Околиця змінилася, колишніх мешканців не було і тому, що сталося з Морозовичем не міг довідатися, та й не знаю, що сталося з тими, які замешкали у вест Пулман і з тими 116. Не було кому вести статистики в часі, коли слово — націоналіст не було популярне в Америці.

Для реєстру я навів такий маркантний приклад роботи ОУН для кадрів в Америці, а ще й для цього щоб наймолодшим націоналістам уможливити приїзд до Америки. А на закінчення: Що тепер роблять в цьому напрямі наші організації?

Наші лемки загинуть в Польщі! В червні 500 поляків втекло до Австрії! Чи втікають лемки? Чи наш ЗУАДК думає їх рятувати і переселити для скріплення американської України? На зборах вибирають референтів „зовнішних і внутрішніх" зв'язків, творяться „світові об'єднання", а правда наша спить!

ВІДОМИЙ СЕНАТОР З АРІЗОНИ БЕРРІ ҐОЛДВОТЕР, якого прихильники стараються зображувати як прапороносця справжнього американського консерватизму, гостро скритикував ультраконсерватистів, т. зв. „Моральну більшість" за те, що вони занадто підкреслюють ролю Церкви, а це на його думку, „суперечить Конституції", її положенню про відділення Церкви від держави.

В ДАМАСКУ, СТОЛИЦІ СИРІЇ, ВИБУХНУЛА потужна бомба під будинком, у якому приміщується командування летунських збройних сил тієї країни. Будинок цей міститься в центрі Дамаску й тому жертви від вибуху були численні. Принаймні 20 людей було вбитих, а понад 50 поранених. Серед ранених чимало важких поранень так, що будуть ще додаткові жертви. Виконавець бомбового замаху під'їхав до будинку командування в авті і після викинення бомби намагався втекти. Спроба втечі не вдалася, вояки засипали його авто стрілами і він загинув на місці. Сирійський уряд не подав ніяких коментарів до того вибуху, а тільки самий факт. Серед мешканців Дамаску та серед членів дипломатичного корпусу є переконання, що замах є ділом релігійних екстремістів з групи Ісламського братерства, скрайньої фанатичної групи мусулман. Президент Сирії Гафез аль-Ассад належить до секти алавітів і з неї добирає собі співробітників і взагалі осіб на високі державні пости. Особливо у збройних силах Сирії старшинський корпус майже повністю належить до тієї секти.

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ ЗАКЛИКАЄ ВСІХ ВІДДІЛОВИХ УРЯДНИКІВ: ПРЕДСІДНИКІВ, СЕКРЕТАРІВ, КАСИРІВ ТА КОНВЕНЦІЙНИХ ДЕЛЕҐАТІВ ВЗЯТИ АКТИВНУ УЧАСТЬ В ПЕРЕДКОНВЕНЦІЙНІЙ КАМПАНІЇ. ЗА АКТИВНУ УЧАСТЬ І УСПІХИ В ЦІЙ КАМПАНІЇ ПЕРЕДБАЧЕНІ НАДЗВИЧАЙНІ НАГОРОДИ І ВОНА БУДЕ РІШАЛЬНА ДЛЯ ВИБОРУ КОНВЕНЦІЙНИХ ДЕЛЕҐАТІВ І ДЛЯ УЧАСТИ У КОНВЕНЦІЇ В ТРАВНІ 1982 РОКУ.

СВЯТО МОЛОДІ НА СОЮЗІВЦІ

Майбутні професійні музики, визначні учні УМІ, виступили на святі Молоді. На знімці тут вони з трьома учителями: Таїсою Богданською, Галиною Клим і Рафаїлом Венке. Дарії Каранович і Калини Чічки-Андрієнко нема на фото. З лівого боку директор УМІ Юрій Фурда.

(Л. В.). Двотижневе Свято Молоді — молодечий фестиваль на Союзівці, в чарівній околиці оселі Українського Народного Союзу, організоване відділом братської діяльности УНСоюзу, пройшло з великим успіхом від 15-го до 29-го серпня, охопивши собою кілька сотень учасників, які власне і причинилися до успіху цього цінного почину.

Такі свята молоді — треба сподіватися — стануть інтеґральною частиною щорічних літніх сезонів на „Союзівці", приваблюючи все більше й більше українську молодь до зорганізованого гурту, де приємність спілкування з ровесниками сполучалася з хосенним зацікавленням рідною культурою і з намаганням дати і свій молодечий вклад, часто ще на порі розквіту, часто вже із майже зрілими плодами творчої праці, але завжди вібруючий, особливий свій і неповторний у цю рідну українську скарбницю.

Це були незабутні переживання для учасників і дуже часто — перші в їхньому житті, бо як інакше можна б схарактеризувати модерний образ, мальований цілим колективом молодих малярів. Така пам'ятка, спільний твір шістьох мистців, з якими Союзівка познайомилася на панелі і на виставці їхніх індивідуальних праць також у час цього пам'ятного Свята Молоді. І як можна назвати ті панелі на різні теми української культури, що тут протяглися у радісній і творчій виміні слів і думок аж далеко за північ, сливе — до світанку! І як можна назвати цілий ряд викладів з різних ділянок української культури, що їх вели відомі українські культуротворці? А забави? — де український юнак міг зустріти свою партнерку, про яку словами поета хіба можна сказати: А дівчата, землі Вкраїнської краса... Або зовсім хоч і непоетичні, але як же корисні й потрібні — спільні трапези, де невимушено, вільно й цікаво минав час у милому товаристві. Або — так не хотілося учням ткацтва на лекції текстилю молоденьким „ткачам" кидати свою працю, і їх можна було бачити за працею з хитрозплетеним взором і над басейном і коло тенісового корту, чи деінде.

Перший тиждень — можна сказати — переважав наголос на образотворче й споріднене з тим мистецтво. Другий тиждень — домінували спів і музика. А все разом перепліталося бурхливим українським танцем, неповторним ляльковим театром, фільмами і концертами.

Учасники і учасниці, які провели ці два повні тижні на оселі, ба і ті, що були тут навіть коротше — від кількох до одного дня, їхали домів зі скристалізованим бажанням бачити такий фестиваль повторений знову вже наступного літа!

Про це каже і керівництво УНСоюзу, і керівництво оселі, і керівництво відділу братської діяльности, що його очолює Марта Кордуба.

Перша програма себе виправдала, але також показала, що можна і більше зробити. Можна поруч мистецької, музичної й танцювальної програм поглибити інші, ось хоча б і літературну, заохотивши молодь писати і по-українському і по-англійському про своє етнічне коріння, про далеку країну батьків і дідів, про будуючий виклик серед молоді тут плекати в англомовному середовищі свою українську ідентичність. Зустріч з письменниками й поетами теж би придалася.

Можна також поширити межі віку учасників і бачити не тільки їх у віці від 16-ти років і вгору, а й тих, що молодші. Це вікова група від 11 до 16-ти років, бо молодші вже мають і хлопчики і дівчатка дитячі табори на Союзівці.

Є й інші пропозиції й побажання, які напевно будуть взяті до уваги при другому організуванні Свята Молоді влітку 1982 року.

Атракцій же було на Святі Молоді чимало, і всі ці виступи визначних українських культуротворців вже з відомими іменами, про які ми читали в „Свободі" та „Українському Тижневику" кожного тижня, напевно будуть повторені. Не відмовляться приїхати і інші. Слід до цього заохотити їх. Нема сумніву, що культуротворець, який має що сказати авдиторії, щасливий, якщо вона чекає на нього. Тут, на Святі Молоді, було кілька сот молодих людей, що були найвдячнішою авдиторією для прелеґентів, балетмайстрів, мистців, співаків, музикантів, фільмових продуцентів і презрізних молодечих ансамблів танцю і співу, та інших культурних діячів, і багато хто з цієї молоді учасників фестивалю, сам в недалекому майбутньому стане в лави українських творців рідної культури. Таке Свято Молоді допоможе не одному і не одній усвідомити своє місце в світі й прямувати до здійснення своєї української мрії.

Стежку до молодечих сердець і молодої мистецької уяви легко знаходить подивугідне мистецтво Якова Гніздовського, а його „овечки", „баранчики" та вигадливо вириті в дереві рослини захоплюють глядача і інтригують.

Скульптура і різьба — це домена не лише чоловіків. Ці молоденькі майбутні різьбарки хочуть іти в сліди їхнього інструктора — М. Черешньовського.

Ляльковий театр Соні Ґураль із Монтреалю — це неповторна краса й дотеп, і він втішався непослабленою увагою учасників Свята Молоді скрізь і завжди.

Про „смерть"...

(Продовження зі стор. 2)

ний...Вам сказали, що його зараз немає...на це питання я вам не можу нічого більше відповісти...дзвоніть в Москву.

Г. Я.: Це дуже гарно, в порядку, я вас і не хочу про ніщо питати, але я хочу говорити з кимсь, хто компетентний і кваліфіковано міг би дати відповідь на різні питання.

М.К.: Телефонуйте в Союзконцерт в Москву, телефонуйте туди.

Г. Я.: Але чому мені телефонувати в Москву? В мене питання про український ансамбль з Кіровограду, а не про ансамбль з Ленінграду чи Москви.

М. К. : Я не можу вас з ніким получити...Нікого тут немає...Москва розподіляє...

Г. Я.: Тоді я зателефоную до вас ще раз в понеділок або вівторок, тоді напевно хтось буде в Міністерстві?

М. К : Ви з ніким не зможете говорити, сюди вам нічого телефонувати, телефонуйте в Москву...

Г. Я.: Ну, як це так, я вас зовсім не розумію... україна окрема республіка, ви ж рішаєте про свої ансамблі, а не Москва. Чому Москві рішати, де має виступати „Ятрань"?

М. К.: Всі питання узнавайте „почерез Союзконцерт в Москві.

Г. Я.: А не в Міністерстві культури?

М. К.: Ні.

Г.Я: То пощо існує Міністерство культури?

М. К.: Про все це довідаєтеся в Москві.

Г. Я.: Я колись телефонував у Варшаву і Прагу, там переводили зі мною інтерв'ю. Гарно говорили, а у вас якісь проблеми... якщо ви секретарка, то ви не можете відповідати за ціле Міністерство. Вам слід получити мене з відповідним працівником...

Ця розмова тривала 25 хвилин і коштувала 57 дол. і 50 центів. Результат — жадний. Працівниці Міністерства культури 50-мільйонної республіки можна лише поспівчувати, що її заставляють давати закордонному кореспондентові такі не логічні і банальні відповіді.

Але ця телефонічна розмова дуже скоро дала бажаний результат. „Вісті з України" ч.15, за квітень 1981 року, опублікували фейлетон В. Захарчука „Брехливий деркач", у якому автор накинувся на український часопис „Свободу", яка цю вістку (за повідомленням „Смолоскипа") надрукувала. У лайливому фейлетоні стверджувано, що А. Кривохижа живе. Кілька тижнів пізніше з України наспіли листи, в яких теж писалось, що Кривохижа живе.

До справи А. Кривохижі ми були б не поверталися, якщо б „Вісті з України" у своєму фейлетоні не зробили закиду, що „кожен поважний орган преси воліє друкувати лише перевірені вістки". І цей закид можна було б промовчати і навіть не подавати до загального відома перебігу телефонічної розмови з Міністерством культури УССР.

Але цього літа сталась нова подія: серед закордонних туристів, які побували в Україні почали поширювати фантастичні вістки про відоме тріо Мареничів, щоб їх дискредитувати; деяких членів дружин і ансамблів які побували цього літа в Західній Европі КҐБ узброїло вирізками фейлетону з „Вістей з України", вирізками про Кривохижу з української преси на Заході та навіть інформацією про телефони з Вашінґтону до Міністерства культури. Ціль КҐБ — ясна і не двозначна: в очах людей з України дискредитувати українську національну пресу. Мовляв, бачите, як самостійники фабрикують інформації. Дезінформація про „смерть" Кривохижі не була зфабрикована на Заході, вона прийшла звідти. Ця дезінформація мала за ціль добити і Кривохижу і „Ятрань". І це напевно було б сталося, якщо би в українській національній пресі поруч з неперевіреною інформацією про „смерть" Кривохижі були опубліковані некрологи, в яких з нього було б зроблено національного мученика.

У міжчасі з України наспіла друга вістка про „Ятрань", яку вдалось підтвердити в Лондоні: коли в 1977 році після виступів у ЗСА, „Ятрань" повертаючись в Україну, зупинився у Лондоні, Англія, двох співробітників і донощиків КҐБ (про це знав цілий ансамбль) зловила англійська поліція у великій крамниці, як вони крали... (після гостинности в Америці нікому з членів „Ятрані" красти не було потрібно). Їх арештували, а згодом випустили. Все це було зроблене пляново, щоб скомпромітувати один з найкращих українських ансамблів і унеможливити йому будь-коли знову поїхати за кордон. Після повороту — кого у цьому скандалі обвинувачувати? — Кривохижу?!

Приклад з Кривохижею, „Ятранем", Мареничами, лондонським скандалом, плянованими труднощами „Ятрані" в часі турне у ЗСА — все це дуже переконливо свідчить до яких методів вдається влада СССР і КҐБ, щоби дискредитувати перед своїми і перед чужими українську культуру і її носіїв.

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього дня 28-го січня 1981 року, несподівано, відійшов у Вічність

наш Найдорожчий

СИН, ЧОЛОВІК, БАТЬКО І ЗЯТЬ

св. п. проф. д-р

КОНСТАНТИН САВЧУК

Цією дорогою висловлюємо нашу найсердечнішу подяку всім Друзям, Приятелям і Знайомим, які в ті тяжкі для нас дні безмежної скорботи зложили нам свої слова співчуття і розради словом і письмом.

Особливо дякуємо Шкільним Товаришам і Товаришкам Покійного Константина з гімназії в Реґенсбурзі, які так численно взяли участь в Заупокійній Службі Божій, яка була відправлена в сороковий день в церкві Чесного Хреста в Асторії, а опісля в поминках. Від серця дякуємо п. ред. В. Левенцеві за проведення поминок і всім Промовцям, які своїми теплими споминами вшанували пам'ять Покійного. Головне слово від Організації Українського Визвольного Фронту сказав пор. Лев Футала, проф. д-р Ярослав Падох від Американського НТШ і від Світової Наукової Ради, д-р Аскольд Лозинський від Спілки Української Молоді і студентства, Роксоляна Стойко-Лозинська від СУСТА, Андрій Пратка від КУ ТУСМ-у, як також мґр. Степан Химич, проф. д-р Стойко, проф. М. Баді (по-англійськи). Родина дякує також всім тим Особам, що склали свої співчуття. Особливу подяку висловлюємо товаришеві Покійного зі шкільної лавки мґр. Орестові Щудлякові за його зворушливу промову і за ініціятиву, разом зі З. Бабюком, збірки на стипендійний Фонд ім. проф. д-ра Константина Савчука. Список Жертводавців вкороткі проголосить окрема Комісія.

Замість квітів на свіжу могилу Покійного зложили свої пожертви:

На УКРАЇНСЬКІ СИРОТИ в БРАЗИЛІЇ: Марія, Рома і Наталія Даниш — 100 дол.; збірка в Коледжі св. Петра в Джерзі Ситі, Н. Дж. — 60 дол.; Осип і Марія Васьків — 40 дол.; збірка в Стейтовому Коледжі в Джерзі Ситі, Н. Дж. — 32 дол.; Володимир і Мирослава Савчаки — 25 дол.; Юрій і Олена Артюшенки — 20 дол.; по 10 дол. — Володимир і Марія Барагури, Ольга Гірна, Ярослав і Іванна Клим, Надія Попель, Теодор і Анна Лопадчаки, Михайло і Ольга Ласки, Тарас і Ольга Павлики, Марія Н. — 5 дол.

На ПРЕСОВИЙ ФОНД „ВИЗВОЛЬНОГО ШЛЯХУ" — Семеон і Ірина Костів — 50 дол.

На ПРЕСОВИЙ ФОНД „НАШОГО ЖИТТЯ" — Членки 82-Відділу СУА в Ню Йорку — 25 дол.

На ЦЕРКВУ ПРЕСВЯТОЇ ДІВИ в ЛЮРДІ: Осип і Марія Васьків — 100 дол.; Володимир і Мирослава Савчак — 50 дол.

На ЦЕРКВУ до ЄРУСАЛИМУ: Осип і Марія Васькові — 20 дол.

На ФОНД АЛЬМАНАХА ГІМНАЗІЇ в РЕҐЕНСБУРЗІ: Віра Лозинська-Іваницька, Любомира Караван-Коломиєць, Галина К. Карасейчук, Дарія Шараневич-Слоневська, Юрій Сумик, Романа Мисько-Яхторович.

Просимо Всевишнього, щоб Усім винагородив сторицею.

СОФІЯ — мати
МАРТА — дружина
АДРІЯН — син
МИРОСЛАВА САВЧАК — теща

Помолімось за наших друзів

ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ

за спокій і вічну радість душ померлих Членів Фонду Катедр Українознавства.

Впреп. о. протопресв. Іван Ткачук відслужить Заупокійну Святу Літургію, в суботу, 26-го вересня 1981 року, о год. 10-ій ранком, в УПЦеркві Всіх Святих, в Ню Йорку, Н. Й., за Блаженної Пам'яті:

Інж. ВОЛОДИМИРА БАКАЛЬЦЯ
Інж. ІВАНА ХАРАМБУРУ
ВОЛОДИМИРА ТРАЧА
ЮЛІЮ ДЕЦИК
д-ра АНТОНА ПРОЦЬКОВА
УЛЯНУ ЦЕЛЕВИЧ-СТЕЦЮК
ЕВСТАХІЯ БЕХМЕТЮКА
МАРІЮ КОЗАРІЙЧУК

Всіх Вп. Членів ФКУ просимо про молитви за Померлих наших друзів. Помоліться в часі відправи цієї Літургії, щоб поєднатись з нами в поході молитов до Всевишнього за тих, що творили добро.

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ ПОМЕРЛИМ ЧЛЕНАМ ФКУ!

ГОЛОВНА ЕКЗЕКУТИВА
ФОНДУ КАТЕДР УКРАЇНОЗНАВСТВА (ФКУ)

У ДВАДЦЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

нашого Найдорожчого

МУЖА, ТАТА І ДІДУНЯ

бл. п.

ВАСИЛЯ ВОЛЯНИКА

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

в п'ятницю, 25-го вересня 1981 р., в церкві св. Духа, Акрон, Огайо, о год. 8:30 ранку;
в суботу, 26-го вересня 1981 р., в соборі Св. Софії в Римі і в церкві Покрова Пресвятої Богородиці, Парма, Огайо, о год. 9-ій ранку.

В пам'ять Покійного складаємо:

$100.00 .... на ПАТРІЯРШИЙ ФОНД
$100.00 на ФОНД КАТЕДРИ УКРАЇНОЗНАВСТВА в Гарварді

Опечалена родина:

дружина — АННА
син — ОЛЕГ з родиною
доньки — ОЛЬГА ДЕМ'ЯНЧУК і МИРОСЛАВА ГОЛУБЕЦЬ з родинами

Вшановучи світлу пам'ять Основника Руханково-Спортового Товариства „Сокіл" — Сокола Батька

бл. п.

Інж. Михайла Хроновята

на ФОНД ЖУРНАЛУ для МОЛОДІ „ВЕСЕЛКА" складаю 50.00 долярів.

Джерзі Сіті, Н. Дж. Василь БОЙКО

Пам'яті о. Віктора Сиротинського

Є люди, які непомітно переходять крізь життя, а мають свої прикмети, таланти і заслуги, які треба взяти до уваги. Такою людиною був о. Віктор Сиротинський, довголітній парох Кам'янки Нової—равського деканату і повіту. Поточного року є до цього добра нагода і причина, бо минає 125 років від його народження.

О. Віктор Сиротинський

В. Сиротинський народився 1856 року в Радружі Любачівського повіту. Його батько був там парохом. Це селянський син, предки якого проживали у недалекій Башні, також у Любачівщині. Мати Анна з роду Кульматицька. Віктор ходив до німецької гімназії у Львові і там 1875 року здав іспит зрілости і зараз по ньому розпочав богословські студії у Львівському університеті та в Генеральній Семінарії.

1879 року одружився з Іванною Калитовською, дочкою о. Павла, пароха в Бутинах, Великомостiйського деканату і жовківського повіту, та Юлії з роду Корсевич. Цього ж самого 1879 року висвятив його перемиський єпископ Іван Ступницький у священики. Першою посадою новоієрея Віктора було Гійче Равського деканату і повіту. Тут він був три роки (1879-1882) сотрудником. У 1882 році його перенесено на завідателя до сусідної 1880 року заснованої парафії Кам'янки Нової. Рік пізніше стає парахом цієї молодої парафії, в якій він перебув 42 роки до своєї смерти.

Тут застав він нову дерев'яну церкву під покровом Успення св. Теодосія Печерського. Це—дерев'яна святиня з одною банею у клясичному стилі, у виді хреста з легко висуненими раменами, викінченими назовні аркадами.

Замешкав о. Сиротинський у малій хатині, яка стояла побіч церкви. Отець Віктор узявся до будови приходства. Будова тривала три роки (1884-87). Цеглу випалювали на присілку Пільце. Приходство стало прикрасою села. Положене на південний схід від церкви, було видне з усіх сторін здалека. Тут о. Віктор Сиротинський показав талант будівничого.

У парафії Кам'янка Нова збудував молодий парох дяківку і спровадив іспитованого дяка Демчину, який коло 1920 року перенісся до Кам'янки Лісної. Спостерігши, що значній частині населення не вистачає хліба, збудував о. душпастир парафіяльний шпихлір, до якого зсипували багатші парафіяни збіжжя, яке розділювалось біднішим.

В 1904 р. заложив о. Віктор Сиротинський читальню „Просвіти", яка не мала зразу успіхів, бо мусіла поборювати москвофільство.

Він був великим приятелем дітей і молоді. Це дуже вірно висловив о. Петро Чавс у своєму життєписі. Парох Кам'янки Нової—це ровесник Івана Франка. Якби Франко мав такого пароха, як о. В. Сиротинський, не мав би тих релігійних проблем, які йому дошкулювали Я був його учеником. Учив нас співати антифони на два голоси. Часом наказував: „Кого нема в школі, хай піднесе руку".

Отець Віктор був нижче середнього росту, темнорусявий, зачісаний „на їжака", зі синіми очима, басовим голосом; костистий, кремезний, сильний, а при тому легкий у ході і скоку. Цей вантаж сили був дуже успішним побудником до вдержання карности у парафії. Коли закупили для парафії новий дзвін коло 150 кг. вагою, шість чоловіків пробували винести його на дзвіницю і не дали раду. Тоді о. парох взяв його на плечі і виніс його по сходах на дзвіницю. Іншим разом насипали на приходстві міх жита на засів, також 150 кг. Сівач пішов за другим чоловіком, щоб разом удвох виложити вантаж на віз. Коли прийшли, побачили—міх на возі. Питають о. Віктора, хто виложив міх. Відповів, що він, „троха рукою, троха ногою". Як молодий студент, з Радружа до Львова (70 км.) звичайно ходив пішки. Як парох часто сам ходив пішки до священиків сусідів або на станцію.

Отець Сиротинський був дуже оборотний, творчий, товариський, гостинний, доброго серця і веселий. Парафія Кам'янка Нова мала тільки два морги землі. Щойно по Першій світовій війни приділили парафії 15 моргів землі. На такім бідним звінованні він допоміг синові Василеві здобути вищу освіту, а чотирьом дочкам—середню. Він не дуже вслухувався у проповідку: „всюди добре, де нас нема", але старався, щоб там було добре, де він є. На ньому сповнювалась приповідка: „доброму всюди добре". Парафіян дуже любив. Знаменито знав душу селянина і часто мовив: „Хлоп—це аристократ".

Минав час скоро і восени 1925 року захворів о. Віктор на запалення нирок, з хвороби цієї не вийшов і упокоївся в Бозі 5-го грудня 1925 року. Мені було тоді 9 років і я похорон свого христителя добре затямив.

На похорон з'їхалось багато священиків. Співав на Службі Божій і в часі походу на кладовище мішаний хор з Кам'янки Старе Село, під орудою талановитого дириґента Теодора Луника. Проповідь виголосив о. декан Іван Карпевич, парох Руди Манастирської.

На тріскучім морозі під спів похоронного Трисвятого, відвезли о. Віктора на кладовище. Виросла нова могила першого пароха Кам'янки Нової. На ній родина покійного поставила мармуровий червоний пам'ятник. Родина і деякі парафіяне розбрились по широкому світі, аж за океан, а в Кам'янці Новій залишилися наймолодші парафіяни о. Віктора, які тепер вже належать до старшого покоління, і їх нащадки, а його могила оживляє у них надію, що ще колись буде серед них живий парох.

О. митрат Зенон Злочовський

ВИДАТНИЙ ЯПОНСЬКИЙ УЧЕНИЙ —ГОСТЕМ УММАН

Оттава, Онт. (Інф. УММАН). — Перебуваючи в столиці Канади в наукових справах, видатний японський вчений д-р Акікатсу Каґамі з університету Окаяма в Тусімі, Японія, склав офіційну візиту Українській Могилянсько-Мазепинській Академії Наук УММАН зацікавлений її видавничо-науковою діяльністю й плянами на майбутнє.

Гостя прийняв президент УММАН проф. Ярослав Рудницький у товаристві французько-канадського вченого Жіля Піро з Квебеку та члена-кореспондента УММАН пані Ольги Войценко. В часі прийняття на честь проф. Каґамі подано йому короткі інформації про УММАН, показано робітню етимологічного словника української мови, продискутовано можливості співпраці в майбутньому, включно з плянованою поїздкою президента УММАН до Японії в 1982 році, та передано йому новіші видання Академії. При цій нагоді проф. Рудницький склав подяку батькові проф Каґамі, що в 1950-их роках прихильно рецензував його назвознавчі праці в японському ономастичному журналі. На від'їздному 1-го вересня ц.р. проф. Каґамі обіцяв бути далі в науковому контакті з УММАН та її членами та співпрацювати в затісненні українсько-японських наукових взаємин.

• РОЗШУКИ •

ПОШУКУЮ
ПОКОТИЛА ВОЛОДИМИРА ПЕТРОВИЧА,
а може бути на прізвище
ПОПІЛЬ. Походить із села Лещатів або Тартаків, пов. Сокаль. Мав би жити у стейті Огайо. Він сам, або хто знає про нього, прошу писати на адресу:
PETER NOWOSAD
1206 — 29th Street W.
Saskatoon, Sask., Canada
S7L 0N4

АВТОР ДОПИСУ

Як редакцію щойно повідомлено, автором допису „'Радарист' Мак" („Свобода" ч. 173 з 15-го вересня, присланого Михайлом Івасівкою, є інж. Павло Клим. — Ред.